

O SUSO

A voz do Suso chegou a min fortemente, como unha corneta que rinchase: -Manolito. Baixa. Baixa. Eu obedecín. Todos os rapaces da Barbaña obedeciamos ao Suso. El era sorprendente. Tiña uns ollos escuros; ollos de animal de baixo terra, opacos, fixos. Non era posíbel deixar de cumprir os seus desexos. El non mandaba, simplemente desexaba. Estivera tirando pedriñas contra os vidros do meu cuarto. Eu abrira a fiestra e el berroume duro: -Manolito. Baixa. Baixa. Baixei. Desencolgueime pola vella cepa, máis vella que o meu avó, aquela tan vella que facía garda inmóbil na porta da nosa casoupa da Barbaña. -Hai un rapaz no río -díxome o Suso. Eu non lle demandei se é que o rapaz afogara. Pero voltei a testa, inquirindo, como a testa dunha víbora. Respondeume: -Está cerca da Pasarela. Ten os ollos abertos... Éche un rapaz. Detívose e preguntoume, pregando o entrecello: -Tes medo? Ía eu permitir que o Suso supuxera aquilo? En verdade tiña medo. Pero o caso é que todos os rapaces da Barbaña tolearían de pracer se Suso os fora tirar do leite ás dúas da mañá para ir ver un afogado. E eu mesmo sentía un pracer xugoso e doce, como se mordera unha grande mazá que me enchera a boca. Pero eu tiña medo e sabía que chegado o intre había ter aínda máis medo. Díxenlle: -Non. Non teño medo. E logo? Puxémonos a andar á beira do río. A néboa era lixeira, coma un cristal algo sucio. Facía frío. Saíra con roupa de menos e cando me dei de conta daba dente con dente. -Estou atarecido, Suso. El non respondeu. Agora que recordo, xa non dixo máis nada en todo o tempo que durou o noso camiñar á beira do río. Daba eu un paso e un medo novo botábame unha poutada igual que un gato bravo, irritado. O río da Barbaña fede: alí concéntrase toda a merda de Ourense. Ergueuse vento e tiven máis frío. Pero, sobre de todo, molestoume o grande rumor dos canavais, axitados coma unha cabeleira erecta que berrase. Fixeime no Suso. O Suso sempre tranquilizaba coa cara morena e fina que el tiña e os xeitos seguros. E a punto estiven de berrar: o Suso ía coa cabeza baixa camiñando con pasos inseguros, todo denotando nel inseguridade. Fiquei perplexo e pareime, cos ollos moi abertos. El non fixo máis nada que isto: olloume fixamente, fixamente. Como só el sabía ollar. Eu recuperei a calma no acto. Saquei dous pitos que lle roubara ao meu pai. O Suso dixo que non coa cachola. Eu acendín un. Parei. O Suso seguía a andar. Deime de conta de que as pegadas do Suso non erguían absolutamente ningún ruído e por segunda vez estiven a punto de berrar... Pero mordín o labio inferior e seguí, notando que un delgado sangue me escoaba polo queixo. O Suso parouse. Estaba algo lonxe de min, enriba dunha tubería de formigón armado. Pareceume alto e lonxe. E moito. Berroume como adoitaba berrar, como unha corneta: -Manolito. Xa chegamos. Está na beira, ti busca por alí. Eu vou por alá. As últimas palabras removéronme e puxéronme carne de galiña. Tatexei: -Non... Non... E el repetiu: -Eu vou por alá. Vin desaparecer os seus ollos opacos e poderosos. Foise. E eu púxenme a buscar o rapaz afogado ao resplandor escasísimo que viña do barrio do Couto. O vento rizaba a auga

porca da Barbaña. E batíame o fedor na cara coma unha sucia man. Metín un pé no río e mordeume un frío agudo. E atopei ao rapaz afogado na beira, a flor de auga.

Foise o medo inexplicablemente. Era un rapaz -visto entre a néboa, entre a auga, á luz afastada do Couto- de proporcións parellas ás do Suso ou ás miñas. Chamei: -Suso. Suso. Suso. Fungaban –iso si- as canas, pero o Suso non me respostou. - Suso, Suso, Suso. Deille a volta moi asustado, pero sen medo. Deille a volta. O rapaz afogado tiña ollos de animal de baixoterra. Tiña os ollos do Suso. Tiña a admirada cara do Suso. O rapaz afogado era o Suso. Botei un berro liso e longo como unha lombriga. A néboa espesárase. O vento quería fender os canavais. Volvín berrar e o berro foi outra vez longo e repulsivo. Caín. Erguinme. Inicieí unha carreira cega. Ao final da miña fuxida de pequena besta horrorizada, estaba a miña casa. E metinme na cama acorado e molladísimo. Pasou o tempo. Pasou o que quedaba de noite, nun estado de semiinconsciencia. E toda a rapazallada do barrio comezou a berrar baixo da miña fiestra. - Manolito, Manolito. O Suso afogou onte no río. O Suso afogou onte no río. Erguinme e mirei o río. Era día grande. Non había néboa.